

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Vestmanhavn til Kvivig-Vejen, Vejarm fra Kollefjord-Vejen til Øreenge, Vej fra Kvalvig til Saksen, Vejarm fra Thorshavn-Velbestad Vejen til Arge, paa Sandø Vej fra Husevig til Dal, Udvidelse af Skopen-Sandvejen, paa Suderø Vej fra Sumbø til Lopra, fra Lopra til Vaag, fra Vaag til Por-kere, fra Frodebø til Tveraa, fra Tveraa til Trangisvaag. Da Gennemførelsen af Lagtingets Ønsker imidlertid, naar Tilskuddet helt igennem skulde sættes til $\frac{4}{5}$, vilde medføre en Udgift, der langt vilde overstige det forudsatte Tilskud paa 900 000 Kr. i 6 Aar, idet man vilde komme op paa et Tilskud alt i alt paa ca. 1 880 000 Kr., ansaa Ministeriet det for nødvendigt, at der, forinden Ministeriet tog Stilling til, hvorledes den færøske Vejsag i sin Helhed burde løses, blev fremskaffet et sikrere Grundlag med Hensyn til Detailprojekteringen, og man søgte derfor paa Tillægsbevillingsloven for 1927—28 en Bevilling paa 120 000 Kr. til Projektering og til Paabegyndelse af visse Vejanlæg, som under alle Omstændigheder burde udføres, og hvis Fremme samtidig kunde afhjælpe Arbejdsløsheden noget. Dette Beløb paa 120 000 Kr. blev ved Ændringsforslag nedsat, men Resten blev overført til Finansloven for 1928—29.

I Ministeriets Forslag, som nu foreligger for Finansudvalgene ved en Skrivelse af 13. d. M., er der nævnt Vejanlæg, som efter Ministeriets Mening bør søges fremmet i første Række. Jeg foretog i Sommer en Rejse til Færøerne, og ved Hjælp af et af Fyrvæsenets Skibe, som var deroppe, blev jeg sat i Stand til at komme rundt paa alle de Pladser, hvor der var noget af større Interesse for mig at se, enten i Vejsagen eller i Havnesagen. Efter at jeg havde talt med saavel de fleste af Formændene for Sogneforstanderskaberne i de i de 24 Nyanlæg interesserede Kommuner som med adskillige af Lagtingsmændene af alle Partier, og efter at jeg navnlig havde befaret de Køreveje, som var anlagt, og som jeg har omtalt, samt efter Konference med Amtmanden og med Ingeniørerne deroppe, kom jeg til et Resultat, som jeg gav Udtryk for i et lukket Møde, jeg var til i Lagtinget, som Basis for min Indstilling til Rigsdagen, den Indstilling, som jeg altsaa nu har foretaget. Jeg udtalte mig omtrent saaledes i Lagtinget, at saavel under Hensyn til Kommunernes Økonomi som til Statskassen og for i det hele taget at faa saa mange og saa lange Vejstrækninger som muligt udført i den kortest mulige Tid, idet der jo ogsaa maatte tages i Betragtning, hvor meget Vej-

arbejde Arbejdsstyrkerne i de forskellige Bygder kunde udføre udenfor Fisketiden, var det min Hensigt at foreslaa Projekteringsarbejderne udført saaledes, at der almindeligt lagdes en Vejbredde af 2,5 m til Grund, og at Stigningsforholdene indrettedes saaledes, at Maksimumsstigningen almindelig blev 1 : 12, idet en stærkere Stigning, dog ikke større end 1 : 10, skulde kunne anvendes paa saadanne meget korte Strækninger, hvor en mindre Stigning vilde bevirke alt for overordentlig store Omkostninger. Naturligvis maatte dog disse tekniske Spørgsmaal drøftes med hvert enkelt Sogneforstanderskab efter den Linie for Breddens Vedkommende, at paa Strækninger, hvor Trafikken absolut kræver en bredere Vej, enten af Hensyn til, at Trafikken var større end almindelig, eller af Hensyn til Sving eller af Hensyn til Nødvendigheden af at skabe et efter den ventede Trafik passende Antal Møde- og Vigepladser, bør der strækingsvis foretages en passende Forøgelse af Vejbredden til 4 m eller maaske noget mere endda. Under Hensyn til, at saa godt som al Trafik undtagen lige Opdyrkningstrafikken maa antages at ville ske ved Motorkøretøjer, fandt jeg det fuldt forsvarligt at anvende de Stigninger, som var omtalt af mig — og i saa Henseende har jeg de samme Anskuelser, som blev lagt til Grund af den norske Vejingeniør paa Grundlag af de Erfaringer, Nordmændene havde, og som han aflagde Beretning om i 1905. Ligeledes vilde det være at drøfte med de enkelte Forstanderskaber, hvor mange Aar der maatte forventes at ville medgaa til de enkelte Vejstrækningers Udførelse, 2—3—4—5—6, ja, maaske indtil 10 Aar paa enkelte Strækninger, alt efter Kommunernes Formuenhed og den Arbejdsstyrke, som Kommunerne raadede over udenfor Fisketiden.

Jeg sagde endvidere, at jeg vilde søge truffet Foranstaltning til, at et pneumatisk Anlæg til Sprængning af Klipper, som Vandbygningsvæsenet er i Besiddelse af, blev anvendt for de Strækningers Vedkommende, hvor det var mest paatrængende at benytte saadant Værktøj, i det Omfang, det var gørligt, ikke blot for derigennem at billiggøre Vejanlægget, men ogsaa for at fremskynde de enkelte Strækningers Udførelse, mod at Udgiften derved godtgjordes ligesom naturligvis ogsaa Udgiften til det Mandskab, der skulde passe Maskineriet. Paa dette simplificerede Grundlag vilde man kunne faa de flest mulige Anlæg paa-begyndt straks, hvilket Lagtinget havde fremhævet stærkt som ønskeligt i Betænkningen af 1927, og de flest mulige Stræk-